

Лекція 3. Види активного туризму в Україні

План

1. Різновиди спортивного туризму
2. Види екстремального туризму
3. Екзотичні види екстремального туризму
4. Категорування туристських спортивних маршрутів

1. Різновиди спортивного туризму

Спортивний туризм включає безліч різноманітних напрямів.

Пішохідний туризм – частіш за все перший вид з якого починається захоплення туризмом. Приваблює доступність, великі пізнавальні можливості, а також немає необхідності використовувати дорожочінний інвентар та спорядження.

Гірський туризм – є різновидом пішохідного, але в силу гірських умов виділений, як самостійний вид туризму. Традиційно гірські походи проводяться в районах альпійських гір, що піднімаються вище снігової лінії і характеризуються комплексом льодовикових форм рельєфу. Проведення гірських походів в горах альпійського типу полягає у проходженні визначеного маршруту за певний термін із подоланням категорійних перевалів. .

Лижний туризм – зимові подорожі, гірськолижні спуски, сноубордінг, гонки на лижах по пагорбах.

Спелеотуризм (печерний) – самий молодий вид і включає в себе елементи гірського туризму та альпінізму. Особливість спелеологічного туризму в тому, що на підходах до печер, більшість з яких розташовані у важкодоступних місцях, віддалені від населених пунктів, нерідко в горах, спелеологам доводиться бути пішоходами, водниками і навіть лижниками.

Водний туризм – сплави річками на плотах, байдарках, надувних човнах. Водний туризм залишається найбільш технічно складним видом туризму, так як група не завжди має змогу зупинитись на складній ділянці, щоб знайти краще рішення. Гарантію правильних дій може дати тільки відпрацьована реакція кожного туриста окремо та екіпажу судна в цілому

Вітрильний туризм – подорожі здійснюються на переважно саморобних за виготовленням та конструкцією розбірних вітрильних судах.

Автомобілотуризм – ралі та інші гонки маршрутами, що містить категорюванні перешкоди.

Велосипедний туризм – велопробіги різної складності, командні змагання на велогонках.

Можливе проведення комбінованих походів з елементами різних видів туризму.

2. Види екстремального туризму

На міжнародному ринку екстремальний вид туризму розвивається з кожним роком все швидше. Але про деякі його форми багато хто просто щось чув, а деякі і не знають. В Україні з'явилися туристичні організації, які займаються саме екстремальним туризмом, організовуючи тури.

Екстремальний туризм – вид туризму, який об'єднує всі подорожі, пов'язані з активними способами пересування і відпочинку на природі, що мають на меті отримання нових відчуттів, вражень, поліпшення туристом фізичної форми і досягнення спортивних результатів. Кожна країна має що представити туристу-екстремалу: це гори, річки, моря, океан, або ж просто повітряний простір.

Екстремальний туризм кожного року все більше набирає обертів у своєму розвитку. Тому зараз можна виділити основні види екстремального туризму.

Водні види екстремального туризму.

Дайвінг – плавання з аквалангом у пошуках підводних красот і дивовижних речей.

Вейкбординг – комбінація водних лиж, сноуборду, скейту і серфінгу. Катер буксирує рейдера, що стоїть на короткій широкій дошці. Рухаючись на швидкості 30-40 км/год. з додатковим баластом на борту, катер залишає за собою хвилю, яку рейдер використовує як трамплін. У стрибку можна виконати безліч різноманітних трюків.

Віндсерфінг – це овальна дошка з вуглепластика з жорсткою поверхнею для стійкості і з плавниками-стабілізаторами на нижній площині, і невеликим вітрилом, яке кріпиться до дошки.

Серфінг – це те ж саме тільки без вітрила. Власне віндсерфінг і походить від серфінгу. При хорошому вітрі можна розвивати швидкість 10-12 м/с (рекорд на сьогодні – більше 70 км/год.).

Каякінг – сплав по гірській річці на каяках – одномісних човнах. На каяку можна відправитися у водний похід по річці будь-якої складності, або проводити ігрові сплави на невеликому відрізку гірської річки, вибираючи окремі перешкоди у вигляді діжок, валів і водопадів.

Рафтинг – це захоплюючий спуск по гірській річці на каное або спеціальних плотах, місткістю 2-10 місць.

Повітряні види екстремального туризму.

Парашутний спорт. Класичний парашутизм включає дві вправи: перше – стрибки на точність приземлення. Завдання полягає в ураженні мішені розміром в 3 см. Друга вправа – комплекс фігур у вільному падінні.

Групова акробатика. Дана дисципліна переслідує мету побудови максимальної кількості різних фігур командою з кількох парашутистів. Команда з чотирьох чоловік може побудувати близько 30 фігур за час вільного падіння.

Купольна акробатика – полягає в побудові формацій з куполів розкритих парашутів.

Фрістайл – показ спортсменом різних фігур у вільному падінні. Тут оцінюються краса, складність елементів, виконаних парашутистом, а також майстерність повітряного оператора, який проводить зйомку спортсмена в повітрі.

Скайсерфінг – це стрибки на лижах з виконанням різних фігур у вільному падінні. Оскільки всі елементи виконуються в стані вільного падіння, то для оцінки стрибка необхідний повітряний оператор, щоб на основі відеозапису, зробленого цим оператором, члени журі змогли виставити свої оцінки. Оцінюється майстерність і артистизм виконання фігур, а також якість роботи оператора.

Бейс-джампер – стрибки з даху якої-небудь будівлі, бажано хмарочоса, або телевежі, гори або скелі. Навіть ентузіасти цього виду спорту говорять, що це один з найнебезпечніших видів, навіть на фоні екстремальних.

Балунінг – подорожі на повітряних кулях. Дальність польоту на повітряній кулі залежить від сили вітру. Повітряні кулі піднімаються на висоту до 1000 м. Місце приземлення повністю залежить від метеоумов.

Парапланеризм – польоти на параплані. З висоти пташиного польоту можна побачити всю красу землі, насолодитися відпочинком, повною свободою.

Наземні види екстремального туризму

Маунтінбайкінг – подорожі на гірському велосипеді.

Джипінг – подорожі на спеціальних автомобілях (джипах), які мають підвищену прохідність. Джипінг починається там, де закінчуються дороги.

Спелестологія – це захоплююча суміш туризму і науки, що вивчає порожнини штучного походження. Спелестологія тісно пов'язана із спелеологією, тільки спелестологів цікавить проникнення в підземні пустоти та приміщення, що на даний час покинуті та становлять певний історичний інтерес: покинуті каменоломні, шахти, водоводи, колодязі, підземні ходи, підземні храми і монастирі тощо.

Х-гонки («мультиспорт», «екстремальні» (а частіше навіть «пригодницькі») гонки) – долання пересіченої місцевості різними способами (пішки, на велосипеді, на човні тощо). Як правило, це командне проходження дистанції в 300-400 кілометрів, використовуючи свої навички (скелелазіння, сплави на каяку або плоту по порогах, їзда по горах на велосипеді, спуски по мотузках під водопадом та ін..).

Кінний туризм – подорожі на конях верхи або в екіпажах. Свист вітру, краса первозданної природи, єдність з вірною і сильною твариною, гармонія в душі, все це може подарувати кінний туризм.

Сафарі-тур. Це одна з не багатьох можливостей подивитися країну зсередини, відвідати самі важкодоступні і незаселені місця. Можна перетинати живописні каньйони, що уражають уяву пустелі і савани, спостерігати за екзотичними тваринними і надзвичайними птахами, і водночас відчувати швидкість і міць джипу.

Гірські види екстремального туризму.

Альпінізм – підкорення гірських вершин і проходження перевалів по певних маршрутах. Як правило, для сходжень прийнято вибирати літо, коли погода дозволяє з мінімальними втратами дістатися до наміченої вершини. Проте любителі найгостріших відчуттів не зупиняються і взимку. А складні погодні умови і схід лавини тільки додають гостроту подорожі. У гори йдуть, щоб випробувати себе, ризикнути, подолати все і дістатися до вершини. Для цього потрібно бути добре фізично підготовленим.

Каньйонінг – спортивне проходження водоспадів та каньйонів із використанням спелеологічного та альпіністського спорядження та техніки.

Гірські лижі – один з найстаріших видів активного відпочинку. Майже будь-який гірськолижний курорт пропонує якісний і різноманітний гірськолижний сервіс, є спуски як для професіоналів, так і для новачків, яких завжди можуть навчити правильно кататися місцеві інструктори.

Сноубординг – спуск по снігу з гірських схилів на спеціально обладнаній дошці. Це більш агресивний, активний і екстремальний вид, ніж гірські лижі. Існує багато спеціальних трас з трамплінами та іншими всілякими перешкодами, на яких сноубордисти можуть робити різні акробатичні трюки. Але в останнє особливо популярним серед сноубордистів став хаф-пайп (від англ. half-pipe «пів-труби») – споруда зі снігу, схожа на рампу для ролерів.

Взагалі екстремальні захоплення, пов'язані з гірськими лижами і сноубордом, можна розділити на кілька груп: freeskiing або freeride – це спуск по крутих непередбачених схилах зі складним рельєфом; heliskiing – те ж саме, але з використанням вертольота як засобу доставки на гору; ski-touring

(randoneeski) – ски-тур, гірський туризм з використанням лиж і спеціальних кріплень для підйому вгору;

Лижний альпінізм – сходження на гору з метою спуститися з вершини на лижах або сноуборді.

3. Екзотичні види екстремального

Космічний туризм – найдорожчий і, мабуть, самий екзотичний вид екстремального туризму – подорож на орбіту Землі. Поки космічних туристів можна перерахувати по пальцях однієї руки. Першопрохідцями були американський мільйонер Денніс Тіто і громадянин ПАР Марк Шаттлворт. Кожному з них тижневе перебування на Міжнародній космічній станції обійшлося не менш ніж у 20 млн. дол.

Кайтсерфінг. Сутність його полягає в тому, що людина, яка стоїть на дошці, розганяється за допомогою повітряного змія, мотузка від якого знаходиться у неї в руках. Займатися кайтсерфінгом можна як в горах, так і на рівнинній місцевості, єдиною обов'язковою умовою є вітер. Можна навіть кататися по будь-яких полях, яких завгодно плоских або горбистих. Але найкраще кататися на дошці по водоймищах, покритих крижаною кіркою, і запорошених снігом. До того ж русла річок або озер, як правило, є найлегшими місцями. Всесезонна універсальність дозволяє використовувати повітряних зміїв взимку і влітку. Деякі професіонали здійснюють стрибки до 100 м у довжину і 30 м у висоту. Кайт дозволяє розвивати швидкість, що перевершує швидкість вітру більш ніж в два рази. Реально досяжна швидкість пересування – 60- 70 км/год, а найвища – близько 200 км/год.

Джайлоо туризм – життя в первісному племені з усіма принадами кочового побуту. Цей вид туризму розвивається на високогірних пасовищах Киргизстану. Пропонується сон на підлозі юрти чабана, поруч з димом вогнища, свіжа баранина і кумис, а також верхові прогулянки в горах і на пасовищах. Прекрасна можливість відпочити від великого міста.

Туризм на Північному і Південному полюсах. Нещодавно почали здійснюватися круїзи до Арктики і Антарктики. Дедалі більше людей бажають побувати в екстремальних кліматичних умовах і подивитися на екзотичних тварин, зокрема пінгвінів. До того ж Північний і Південний полюси найбільш екологічно чисті місця на Землі

Поїздка до Чорнобиля. Охочих поїхати до Чорнобиля, із зрозумілих причин, не багато. Адже і після майже двох десятиліть екологічна обстановка в цьому районі далека від оптимальної. Звичайно, відправляють туди любителів гострих відчуттів у спеціальних костюмах у супроводі фахівців з

дозиметрами. Проте доступ в заборонену 30-кілометрову зону закритий для вагітних і неповнолітніх, оскільки безпосередньо поблизу АЕС випромінювання у багато разів перевищує допустимі межі.

Тут можна побачити захоплюючу картину: вимерле місто, скрізь висока трава і дика природа. Без втручання людини зона перетворилася на неповторний природний парк. Тут з'явилися нові види рослин, відродилися популяції вимираючих тварин. Орлани-білохвости, рисі, сірі вовки, здичавілі коні захопили місцевість.

Подорожі джунглями. Під час подорожі в джунглі у туристів з'являється можливість буквально стати частиною природи, але при цьому виявитися відрізнаними від цивілізованого світу. І навіть якщо така туристична група має сучасні засоби супутникового зв'язку, для приходу допомоги може знадобитися декілька годин або днів. Тому будь-яка надзвичайна подія може призвести до серйозних наслідків.

4. Категорування туристських спортивних маршрутів

Класифікація маршрутів туристських спортивних походів полягає у їх поділі за видами туризму, категоріями або ступенями складності і використовується для виконання туристами-спортсменами розрядних норм та вимог із спортивного туризму. Класифікація поширюється на маршрути походів, що здійснюються за видами туризму, визначеними Правилами змагань туристських походів. Маршрути походів із використанням будь-яких інших засобів пересування, не характерних для визначених Правилами видів туризму, класифікацією не охоплюються.

Категорія складності (к.с.) походів із різних видів спортивного туризму визначається в залежності від трьох показників:

- тривалості (Т, днів)
- протяжності (L, км) кожного конкретного маршруту
- технічної складності (кількості та характеру (змісту) природних (антропогенних) перешкод) маршруту.

У порядку зростання протяжності, тривалості та технічної складності маршрути туристсько-спортивних походів поділяються на I, II, III, IV, V та VI категорії складності. Маршрути походів, що мають складність, тривалість або протяжність меншу за встановлену для походів I категорії складності, відносяться до некатегорійних, в тому числі походи 1, 2, 3-го ступеня складності (ст.с.). Класифікація походів за ступенями складності використовується для виконання юнацьких спортивних розрядів у дитячо-юнацькому туризмі. 1-2 денні туристські походи, або як їх називають походи

вихідного дня, а також туристські прогулянки та оздоровчі екскурсії, можуть бути використані як окремі форми туристсько-спортивної діяльності, так і для підготовки для більш складних туристсько-спортивних заходів.

На сьогоднішній день у практиці спортивного туризму при класифікації туристських спортивних маршрутів можливі такі методи категорювання:

- 1) використання затвердженого Переліку маршрутів туристсько-спортивних походів по Україні;
- 2) використання видової методики категорювання;
- 3) поєднання I та II методів.

Отже при віднесенні того чи іншого маршруту до певної категорії чи ступеня складності за основу беруться три основні показники: тривалість, протяжність та технічна складність.

Тривалість походу розуміється як мінімальний час у днях, що необхідний для проходження маршруту підготовленою групою. Тривалість може бути збільшена за рахунок днів на розвідку, запасного часу на випадок негоди, днів на відпочинок. Кількість днів відпочинку (днювань) повинна вкладатися у 20% від загальної тривалості походу.

Протяжність походу – найменша допустима довжина залікового маршруту даної категорії чи ступеня складності. Протяжність може бути зменшена лише у виняткових мотивованих випадках, при значній технічній складності, але, як правило, не більше ніж на 25%. Основна частина маршруту повинна бути лінійною або кільцевою (одне кільце) протяжністю не менше 75% від установленної для даної категорії (ступеня) складності і включати найбільш складні перешкоди маршруту.

Частину туристського походу дозволяється подолати у радіальних виходах. Відстань і природні перешкоди, пройдені у кільцевих радіальних виходах із поверненням по іншому шляху, зараховуються повністю, а пройдені у лінійних радіальних виходах із поверненням по тому ж шляху зараховуються в одному напрямі. Сума радіальних виходів не повинна перевищувати 25% всієї протяжності маршруту.

Протяжність маршруту по місцевості із сильно розчленованим рельєфом (у т.ч. для гірських районів України – Карпат і Криму) вимірюється за топографічними картами масштабу 1:100000. Отриманий результат помножується на коефіцієнт 1,2.

Збільшення протяжності маршруту при незмінному характері перешкод не може бути підставою для підвищення категорії складності походу.

Практика спортивного туризму свідчить, що період активного пересування протягом ходового дня в середньому становить 6 годин.

Виходячи з цього, розрахована середня швидкість пересування для різних видів туризму у порівнянні I та VI категорії складності (табл.1).

Таблиця 1
Середня швидкість пересування для різних видів туризму

Види туризму	Середня швидкість пересування, км/год.	
	у походах I к.с.	у походах VI к.с.
Пішохідний	3,7	2,6
Лижний	3,7	2,6
Гірський	2,8	1,35
Водний	4,2	1,5
Велосипедний	6,9	6,6

Технічна складність маршруту визначається характером, кількістю та різноманітністю перешкод. Характер перешкод визначається рівнем кваліфікації та технічної майстерності, які необхідні для подолання даної перешкоди з належною гарантією безпеки учасників. До технічної складності відносять трудність перешкод, що долається, характеристика району подорожі, автономність групи на маршруті, новизна маршруту та ряд інших факторів.

Маршрутам кожної категорії складності відповідає свій рівень трудності типових для них перешкод. Маршрути більш високих категорій складності містять більш складні у подоланні перешкоди, ніж маршрути попередньої категорії складності. При оцінці маршрутів, у першу чергу, враховуються такі перешкоди, які дають туристам технічний досвід, необхідний для забезпечення безпеки у подальших походах.

Основними показниками, що визначають технічну складність походу, є локальні перешкоди (ЛП): перевали, вершини тощо, протяжні перешкоди (ПП) та інші фактори характерні для окремих видів туризму: район, сумарний перепад висот, автономність та інше. В кожному виді туризму є свої типові перешкоди та фактори, що визначають його специфіку.

Визначальними перешкодами (ВП) або визначальними факторами (ВФ) маршруту є перешкоди (фактори), що мають найбільш суттєвий вплив на категорію його складності.

Локальні перешкоди (ЛП) – це перешкоди, що мають невелику протяжність та характерні тим, що потребують від спортсменів при їх подоланні відповідного рівня технічної майстерності та, як правило, застосування спеціального спорядження. При категорюванні пішохідних,

гірських, водних, спелео та лижних маршрутів ЛП враховуються в першу чергу. Це – перевали, вершини, траверси хребтів, пороги, печери тощо, які дають туристам технічний досвід, необхідний для проходження наступних маршрутів.

Протяжні перешкоди (ПП) – це перешкоди, які мають значну протяжність та потребують від туристів при їх подоланні значних фізичних зусиль. ПП широко представлені на пішохідних, лижних, велосипедних, автомото та вітрильних маршрутах.

Категорія трудности перешкоди (к.т.) визначається тим, який рівень кваліфікації, технічної майстерності та фізичної підготовки потрібен для її безпечного подолання.

Маршрути походів, що включені до затвердженого Переліку маршрутів туристсько-спортивних походів по Україні, вважаються еталонними. *Еталонним маршрутом* називають маршрут, що має мінімальний набір визначальних перешкод та визначальних факторів, необхідних для віднесення його до тієї чи іншої категорії складності. Еталонні маршрути туристських районів можуть мати різну кількість визначальних перешкод у залежності від наявності в районі різних визначальних факторів.

Маршрути походів повинні бути безперервними. Розривом маршруту вважається перебування групи у населеному пункті більше двох діб, якщо це не викликано нагальною необхідністю, а також використання транспорту для під'їздів усередині маршруту. Як виняток, може бути допущений короткотерміновий розрив маршруту з використанням транспорту в межах даного району (наприклад, у водних походах – переїзд з однієї річки на іншу).

Можливе проходження комбінованих маршрутів, що складаються з ділянок, характерних для різних видів туризму (наприклад – для пішохідного та водного). Категорія складності таких маршрутів встановлюється з урахуванням складності окремих його частин. Такі маршрути мають статус «маршруту з перешкодами, характерними для інших видів туризму».

Типи комбінованих маршрутів:

а) маршрути, складові частини якого є повноцінними спортивними маршрутами однакової категорії складності з різних видів туризму. (Складність такого маршруту – на одну категорію складності вище складових його частин (при цьому не вище V к.с.);

б) маршрут, що складається з повноцінного маршруту відповідної категорії складності одного виду туризму та локальних перешкод або ділянок маршруту іншого виду туризму. Категорія складності такого маршруту може бути збільшена на одну (при цьому не вище V к.с.), якщо локальні

перешкоди з урахуванням визначальних факторів або ділянок іншого виду туризму становлять не менше 100 % визначальних перешкод для даної категорії складності;

в) маршрут, що включає локальні перешкоди різних видів туризму. При побудові такого маршруту значна увага повинна приділятися логічності його побудови. Категорія складності комбінованого маршруту відповідає категорії труднощі визначальних перешкод, у випадку якщо їх загальна кількість та категорія труднощі відповідає мінімально необхідному набору визначальних перешкод для певної категорії складності маршруту. При цьому мінімально необхідна протяжність маршруту дорівнює довжині маршруту, що складається з різних ділянок пропорційно набраних із видів туризму, включених у комбінований маршрут.